

Το ευλογημένο ψωμί

/ [Πεμπτούσια](#)

Image not found or type unknown



Ευχαριστημένος ο κυρ Γιώργος φόρτωσε τα σακιά με το αλεύρι στο αμάξι του. Ο Νίκος κι η Μαρία πήδησαν κι εκείνοι ολόχαροι μέσα και το αμάξι ξεκίνησε.

Οι τρεις μικροί σπόροι ένιωθαν να είναι ήσυχοι, ύστερα από τα τόσα βάσανα που είχαν περάσει. Είχαν χάσει πια την πρώτη τους όψη. Είχαν γίνει σκόνη κάτασπρη κι αφράτη, εκλεκτό αλεύρι.

Η μητέρα των παιδιών άκουσε από μακριά τον θόρυβο που αμαξιού που πλησίαζε κι έτρεξε να τους υποδεχθεί. Ω! Τι χαρά στο σπίτι την ώρα αυτή!

- Και του χρόνου, γυναίκα, φώναξε με ικανοποίηση ο κυρ Γιώργος.

- Αμήν! απάντησαν όλοι μ' ένα στόμα. Και γρήγορα-γρήγορα βοήθησαν στο ξεφόρτωμα.



Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, η κυρα-Γιώργαινα, φρεσκοπλυμένη, με καθαρή φορεσιά και με κάτασπρη μαντίλα στο κεφάλι, κάνει τον σταυρό της, πριν αρχίσει το ζύμωμα. Έτσι συνηθίζουν στο χωριό· από το αλεύρι της καινούριας σοδειάς, το πρώτο που θα ζυμώσουν είναι ένα μεγάλο πρόσφορο για την εκκλησιά. Είναι ένα «ευχαριστώ» στον Θεό, για την ευλογία που έδωσε. Ο Νίκος κι η Μαρία, καθαροί και ήσυχοι, κάθονται λίγο πιο πέρα και βλέπουν. Είναι επίσημη ώρα αυτή, τους έχει πει η μητέρα.

Μέσα στα γρήγορα χέρια της πηγαίνει κι έρχεται το κόσκινο. Από κάτω, σ' ένα ολοκάθαρο μικρό σκαφίδι, πέφτει σαν άχνη το κοσκινισμένο αλεύρι.

- Τι ευτυχία! μουρμουρίζουν οι τρεις παλιοί σπόροι, καθώς πέφτουν κι αυτοί μέσα στο κόσκινο.

- Για σκεφθείτε το μέλλον μας, λέει με ενθουσιασμό ο Ποιητής.

- Αλήθεια, τι τιμή μας περιμένει! λέει δυνατά τη σκέψη του ο Σοφός.

- Να γιατί τα βάσανά μας δεν πάνε χαμένα, συμπλήρωσε με τη σειρά του ο Συνετός. Για να σταθούμε δυνατοί κι υπομονετικοί, αύριο από το πρόσφορο που θα ζυμωθεί από μας, ο καλός παπάς θα βγάλει το Σώμα του Χριστού, που θα κοινωνήσουν οι άνθρωποι!

Σε λίγο, στο πεντακάθαρο σκαφίδι, με το έτοιμο προζύμι, η κυρα-Γιώργαινα αδειάζει το κοσκινισμένο αλεύρι. Ρίχνει λίγο νερό κι αρχίζει το ζύμωμα. Με γρηγοράδα ανεβοκατεβαίνουν τα χέρια της ζυμώνοντας την αφράτη ζύμη. Τα χείλη της ψιθυρίζουν μερικές προσευχές κι η σκέψη της πετάει στην αυριανή Θεία Λειτουργία, όταν ο ιερέας θα κάνει την Προσκομιδή με το πρόσφορό της.

Το ζύμωμα τελείωσε κι η καλή γυναίκα πλάθει τώρα το πρόσφορο. Παίρνει τη σφραγίδα στο χέρι, κάνει τον σταυρό της και την πατάει με δύναμη πάνω στο ζυμάρι.

- Α! μαμά, τι ωραία που βγήκε! φώναξαν με χαρά ο Νίκος κι η Μαρία.

- Δόξα σοι ο Θεός, παιδιά μου. Και του χρόνου να δώσει ο Θεός να ξαναφτιάξουμε.

Γρήγορα-γρήγορα τα σκέπασε με μια αμεταχείριστη κουβέρτα, για να » γίνουν», να φουσκώσουν. Κι αμέσως έτρεξε ν' ανάψει τον φούρνο. Λίγες ώρες μετά, το πρόσφορο ήταν έτοιμο. Καθώς σουρούπωνε, η κυρα-Γιώργαινα, με περισσή ευλάβεια το έφερε στην εκκλησιά, τυλιγμένο σε μια άσπρη πετσέτα.



» Ντιν-νταν-νταν», ακούστηκε ο γλυκός ήχος της καμπάνας. Ξημέρωνε Κυριακή. Η οικογένεια του κυρ Γιώργου, φορώντας τα γιορτινά της, βαδίζει προς την εκκλησία. Τα παιδιά μπροστά, η μητέρα κι ο πατέρας πίσω, παρακολουθούν με

ευλάβεια τη Θεία Λειτουργία. Έφθασε κι η ώρα να κοινωνήσουν. Με συγκίνηση προχωρούν όλοι τους προς το Άγιο Ποτήριο, που κρατάει με ευλάβεια στα χέρια του ο ιερέας. Η χαρά τους είναι μεγάλη. Θα πάρουν μέσα τους το Σώμα και το Αίμα του Χριστού!

Έτσι τελείωσαν οι περιπέτειες των τριών μικρών σπόρων του σιταριού. Για να υπομείνουν όλες τις δυσκολίες, έφθασαν να αξιωθούν μια τόσο μεγάλη τιμή!

Εικόνες: Μαρίνα Ξυνού

%6_starakia%